

מסורה הש"ם

א) המסורה (דף טז) כ"ג...
ב) ע"פ ר"י (דף טז) כ"ג...
ג) וי"ו (דף טז) כ"ג...
ד) וי"ו (דף טז) כ"ג...
ה) וי"ו (דף טז) כ"ג...
ו) וי"ו (דף טז) כ"ג...
ז) וי"ו (דף טז) כ"ג...
ח) וי"ו (דף טז) כ"ג...
ט) וי"ו (דף טז) כ"ג...
י) וי"ו (דף טז) כ"ג...

כל כתיבי פרק ששה עשר שבת

קי"א

עבדינא יומא טבא לרבנן. לתלמידים. ראש ישיבה היה: חסי לוי. ישולם שכרי: דכי אסי לורבא מרבנן כו'. שמירת תלמידי חכמים עליו: דלא מוינא רישא אבי סדיא. איני מניח ראשי על הכר: כמה דלא מהפיננא ליה בזוסייה. עד שאלהא אס יש דנכריו לחותמו: מטעמך. נכדים נאים: זואי כלל. הכי קרי ליה לשניית שנת מתוך חנינות: טחיי. רקיקון טחין פניהן כשומן אליה או בשמן: מי עדיפא לן מינא. כלום אתא חשבו לנו מן השנת לכבוד שנת הכניס ולא היינו יודעים שנתא: מפליטר עמי. לעטוס בשנת מן המוכר: איספירי. סלעיס. איספירי פשיטי סלעי מדינה וכן אי מח' כסלע זורי והיינו תלי דינר: ומשלים להו אליגורא דדשא. לפני זואי להניא לוי הכשר היה מומן לכן מעותיהן על פתחן ואומר להן אזור הייא התאשרו והתחוקו מהר כזמנותיכם למהר ולחזור ולמכור ולהתסק כזכרי שנת. ולי נלשה ומשלים להו אליגורא דדשא כשהיה מביא ראשונה היה נותנה לשמשין המכנים פעודתו על פתח ביתו ולא היה נכנס אלל ממחר לחזור ולהניא אחרת ואמר להן לשמשין אזור הייא התאשרו מהר להכין את זו עבוד שאלך להניא את זו: אסכסא דשינא. פשטוד"ל של שחשוב היה ועשיר: ומוסיף נורא. נופח משס נורא לכבוד השנת. ורבינו לוי גרם אסתתקא דשאנא מדהר: לכיש גונדא. כלי שחור להודיע שהיום אינו כדל להתנהג בחשיבות מלהתסק בתכשילי שנת ולא יענף כגדיו כשניול קדירות: דמנא דבי רבי ישמעאל כו'. דניסול קדירה מנעף כגדים: מחרין רישא. אס היה שס ראש כהמה לחרון מחרנו הוא נעלמו: פריס. לשון פרומיס (ל) מחקך: מלסס לטוסי. מלית האור כעלס דקוס: מכסף ועייל מכסף ונפיק. דע"ש יואל ונכנס להניא תמיד משאות כלי שמיש ונגדי חוספ ומגדים כלסס שמקבל את רבו כנימו ומראה לו שהוא חשוב עליו וחרד לכבודו לערות ולהרבות כשנילו: מוקר שכי. מוכד שנתות: אמרי ליה כללא. להאי נכרי: כללא. חוסי כוכביס: אילי להו. כוספ ליפול נידו: אופסה כסיניס. עשה לו כובע של נכד ושנלו כמשנלות של וזכר וקבע בו מרגליות וקבע את זו עמסה: סיניס. כובע. ורבינו הלוי גרם כסיניס כסודרו וראשון הגון לי והוא לשון ר' יתחק כ"ר יהודה: פריסר עילוי דינירי. עליות מללות דינרי זיב. וגוממא כעלמא הוא כלומר הון עתק מלד כן פירש רבינו הלוי וכן ככל מקוס כגון מליסר גמלי ספיקי טריפמא (וחילן דף טז) וכן מליסר טחיי דלעיל: כמה הן וכוין. לעוסר גדול כוה: לה' הארץ. דלחן אנו רשאין ליהנות עד שנכרך שמו כנכרת הלחס: והארץ נתן לבני אדם. ע"י מתנתו נהנינו הטובה הזאת: מאי דכתיב ולקדוש ה' מכווד. מדכתיב וקראת לשנת עונג מכלל דלקדוש ה' לכו לשנת קאי: וכברסו. לשנת מהדר דלוי כיו"כ אס כתיב ביה מכווד: לקדים. זמן פעודת שנת זמן פעודת חול וזהו כבודו שהוא מתאור לחכול: כמאי נשניס. כמאי נשניסו משאר ימים: אי רגיליוסו לאקדומי. פעודתכס כנכר אחרו: רב שסס. כגי נהור היה ואינו רואה עד האכילה וכשהיה דורש בשנת מוסיב התלמידים כנקוס שנתיו שס החמה לעת האכול כדי שילעצרו וימהרו לקוס: דמעי טולא. שילעטנו: הייא. מהר: מהדר

עין משפט
גר מצוה
כב א עי"ש חרמ ס"ר טו
סעף א:
בב ב מ"י פ"ג מסלות
שנת הלכה כמת ענין
ל עי"ש חרמ ס"ר רכס
סעף ג:
בב ג מ"י סס הלכה ו סמ
סס עור טריע חרמ
סמון ד"ר סעף א:
מה ד טע"ש חרמ ס"ר מר
סעף ד:
בב ה מ"י פ"ג סס הלכה
וסמנ סס טע"ש חרמ
סמון רכס סעף ו:
לעוי רש"י
פסטוד"ל (מלדושיטורין).
כסא מתקפל.

מסוף רש"י
נאין אדם רואה חובה
לעצמו. אין דעתו מתקרב
למי הכונה לחייב את עצמו
ואפילו מתחיל לרין אמת
וכבודת ס"ה. זואו נבצא
לקראת שבת המלכה.
כלסס המקבל פני מלך וכו'
לכ"ה תלת סארי טחיי. שס
סלון פס נקיס פיס עומין
כסמון זכס. יוס השנת היה
וחילון קאי. אל ימנכר בהן
כוס לרבו. לפי שמתעטט
ותלמלו ככסול קדירס ויזא
כ"ג וי"ו כד"ר ט"ו. מחרין
רישא. לכבוד שנת ועודשו
מ"א. שיכונא. ד"ג וסמון.

מסוף רש"י

נאין אדם רואה חובה
לעצמו. אין דעתו מתקרב
למי הכונה לחייב את עצמו
ואפילו מתחיל לרין אמת
וכבודת ס"ה. זואו נבצא
לקראת שבת המלכה.
כלסס המקבל פני מלך וכו'
לכ"ה תלת סארי טחיי. שס
סלון פס נקיס פיס עומין
כסמון זכס. יוס השנת היה
וחילון קאי. אל ימנכר בהן
כוס לרבו. לפי שמתעטט
ותלמלו ככסול קדירס ויזא
כ"ג וי"ו כד"ר ט"ו. מחרין
רישא. לכבוד שנת ועודשו
מ"א. שיכונא. ד"ג וסמון.

מסוף רש"י

נאין אדם רואה חובה
לעצמו. אין דעתו מתקרב
למי הכונה לחייב את עצמו
ואפילו מתחיל לרין אמת
וכבודת ס"ה. זואו נבצא
לקראת שבת המלכה.
כלסס המקבל פני מלך וכו'
לכ"ה תלת סארי טחיי. שס
סלון פס נקיס פיס עומין
כסמון זכס. יוס השנת היה
וחילון קאי. אל ימנכר בהן
כוס לרבו. לפי שמתעטט
ותלמלו ככסול קדירס ויזא
כ"ג וי"ו כד"ר ט"ו. מחרין
רישא. לכבוד שנת ועודשו
מ"א. שיכונא. ד"ג וסמון.

עבדינא יומא טבא לרבנן. לתלמידים. ראש ישיבה היה: חסי לוי. ישולם שכרי: דכי אסי לורבא מרבנן כו'. שמירת תלמידי חכמים עליו: דלא מוינא רישא אבי סדיא. איני מניח ראשי על הכר: כמה דלא מהפיננא ליה בזוסייה. עד שאלהא אס יש דנכריו לחותמו: מטעמך. נכדים נאים: זואי כלל. הכי קרי ליה לשניית שנת מתוך חנינות: טחיי. רקיקון טחין פניהן כשומן אליה או בשמן: מי עדיפא לן מינא. כלום אתא חשבו לנו מן השנת לכבוד שנת הכניס ולא היינו יודעים שנתא: מפליטר עמי. לעטוס בשנת מן המוכר: איספירי. סלעיס. איספירי פשיטי סלעי מדינה וכן אי מח' כסלע זורי והיינו תלי דינר: ומשלים להו אליגורא דדשא. לפני זואי להניא לוי הכשר היה מומן לכן מעותיהן על פתחן ואומר להן אזור הייא התאשרו והתחוקו מהר כזמנותיכם למהר ולחזור ולמכור ולהניא אחרת ואמר להן לשמשין אזור הייא התאשרו מהר להכין את זו עבוד שאלך להניא את זו: אסכסא דשינא. פשטוד"ל של שחשוב היה ועשיר: ומוסיף נורא. נופח משס נורא לכבוד השנת. ורבינו לוי גרם אסתתקא דשאנא מדהר: לכיש גונדא. כלי שחור להודיע שהיום אינו כדל להתנהג בחשיבות מלהתסק בתכשילי שנת ולא יענף כגדיו כשניול קדירות: דמנא דבי רבי ישמעאל כו'. דניסול קדירה מנעף כגדים: מחרין רישא. אס היה שס ראש כהמה לחרון מחרנו הוא נעלמו: פריס. לשון פרומיס (ל) מחקך: מלסס לטוסי. מלית האור כעלס דקוס: מכסף ועייל מכסף ונפיק. דע"ש יואל ונכנס להניא תמיד משאות כלי שמיש ונגדי חוספ ומגדים כלסס שמקבל את רבו כנימו ומראה לו שהוא חשוב עליו וחרד לכבודו לערות ולהרבות כשנילו: מוקר שכי. מוכד שנתות: אמרי ליה כללא. להאי נכרי: כללא. חוסי כוכביס: אילי להו. כוספ ליפול נידו: אופסה כסיניס. עשה לו כובע של נכד ושנלו כמשנלות של וזכר וקבע בו מרגליות וקבע את זו עמסה: סיניס. כובע. ורבינו הלוי גרם כסיניס כסודרו וראשון הגון לי והוא לשון ר' יתחק כ"ר יהודה: פריסר עילוי דינירי. עליות מללות דינרי זיב. וגוממא כעלמא הוא כלומר הון עתק מלד כן פירש רבינו הלוי וכן ככל מקוס כגון מליסר גמלי ספיקי טריפמא (וחילן דף טז) וכן מליסר טחיי דלעיל: כמה הן וכוין. לעוסר גדול כוה: לה' הארץ. דלחן אנו רשאין ליהנות עד שנכרך שמו כנכרת הלחס: והארץ נתן לבני אדם. ע"י מתנתו נהנינו הטובה הזאת: מאי דכתיב ולקדוש ה' מכווד. מדכתיב וקראת לשנת עונג מכלל דלקדוש ה' לכו לשנת קאי: וכברסו. לשנת מהדר דלוי כיו"כ אס כתיב ביה מכווד: לקדים. זמן פעודת שנת זמן פעודת חול וזהו כבודו שהוא מתאור לחכול: כמאי נשניס. כמאי נשניסו משאר ימים: אי רגיליוסו לאקדומי. פעודתכס כנכר אחרו: רב שסס. כגי נהור היה ואינו רואה עד האכילה וכשהיה דורש בשנת מוסיב התלמידים כנקוס שנתיו שס החמה לעת האכול כדי שילעצרו וימהרו לקוס: דמעי טולא. שילעטנו: הייא. מהר: מהדר

מסוף רש"י
נאין אדם רואה חובה
לעצמו. אין דעתו מתקרב
למי הכונה לחייב את עצמו
ואפילו מתחיל לרין אמת
וכבודת ס"ה. זואו נבצא
לקראת שבת המלכה.
כלסס המקבל פני מלך וכו'
לכ"ה תלת סארי טחיי. שס
סלון פס נקיס פיס עומין
כסמון זכס. יוס השנת היה
וחילון קאי. אל ימנכר בהן
כוס לרבו. לפי שמתעטט
ותלמלו ככסול קדירס ויזא
כ"ג וי"ו כד"ר ט"ו. מחרין
רישא. לכבוד שנת ועודשו
מ"א. שיכונא. ד"ג וסמון.

נאין אדם רואה חובה
לעצמו. אין דעתו מתקרב
למי הכונה לחייב את עצמו
ואפילו מתחיל לרין אמת
וכבודת ס"ה. זואו נבצא
לקראת שבת המלכה.
כלסס המקבל פני מלך וכו'
לכ"ה תלת סארי טחיי. שס
סלון פס נקיס פיס עומין
כסמון זכס. יוס השנת היה
וחילון קאי. אל ימנכר בהן
כוס לרבו. לפי שמתעטט
ותלמלו ככסול קדירס ויזא
כ"ג וי"ו כד"ר ט"ו. מחרין
רישא. לכבוד שנת ועודשו
מ"א. שיכונא. ד"ג וסמון.